

DAVIDTS, Paul (Kessel-Lo 13 januari 1889 – Leuven 20 augustus 1963).

Nam in de Eerste Wereldoorlog vrijwillig dienst in het leger en werd korporaal in het 22ste (of 23ste?) linieregiment, eerste divisie. Davidts stond er bekend om zijn moedig gedrag. Hij kante er zich openlijk tegen de onrechtvaardigheden waarvan de Vlaamse soldaten het slachtoffer waren en werd daarover meer dan eens ondervraagd, tot hij in september 1917, naar aanleiding van een onderschepte brief over zijn Vlaamsgezindheid, voor een commissie van onderzoek moest verschijnen, die hem tot 'soldaat tweede klas' maakte en hem acht dagen gevangenisstraf gaf. In mei 1918 moest Davidts, onder beschuldiging van defaitisme, voor de krijgsraad verschijnen, die hem veroordeelde tot drie maanden gevangenisstraf voorwaardelijk. Hij werd vrijgelaten, maar acht dagen later als *reconnu douteux au point de vue patriotique* naar het *peloton spécial forestier* gezonden. Dit betekende dat hij in de bossen van het Franse departement van de Orne, onder bewaking, houthakker moest worden. Hij was er de oudste van tien katholieke Vlaamsgezinde soldaten die daar tot maart 1919 in moeilijke omstandigheden zeer hard werk moesten verrichten en die daarna nog tot augustus 1919 in Oostende Duitse krijgsgevangenen moesten bewaken. In dat jaar verzamelde Davidts getuigenissen over de belevenissen van hem en zijn lotgenoten, getuigenissen die werden gepubliceerd in een zwartboek. Volgens hem werden deze **Houthakkers** van de Orne op een veiling ter beschikking gesteld van de meestbiedende houtkooplieden, wat na de oorlog, na een interpellatie van **Alfons van de Perre**, door de bevoegde minister werd ontkend. Davidts, die bij zijn verklaring bleef, had na zijn veroordeling in mei 1918 beroep aangetekend; hij werd in juni 1919 door het krijgshof vrijgesproken. Ondertussen nam hij deel aan de beginnende actie van de Vlaams-nationalistische partij. Op zondag 1 juni 1919 behoorde hij tot de sprekers op de eerste meeting van het pas opgerichte **Het Vlaamsche Front** en bij de eerste naoorlogse verkiezingen in novem-

ber 1919 was hij in Leuven, waar hij zich als advocaat had gevestigd, de eerste kandidaat voor die partij. Na de Tweede Wereldoorlog werd hij gevangengezet, als lid van de balie geschrapt, maar niet door het krijgsgerecht veroordeeld.

WERKEN: *Dit is het zwartboek uitgegeven door Vlaamsche Yzersoldaten. I. De Houthakkers*, 1919.

LITERATUUR: K. de Schaepdrijver en J. Charpentier, *Vlaanderens Weezang aan den IJzer*, 1918; – L. Devliegheer en L. Schepens, *Front 14-18*, 1968; – E. de V. (A. de Bruyne), 'De Houthakkers van de Orne', in *'t Pallieterke* (18, 25 juli en 1 augustus 1968); – H.J. Elias, *25 jaar Vlaamse Beweging 1914-1939*, I, 1969; – A. de Bruyne, *Jules Charpentier afgezant van de Frontbeweging*, 1989; – K. Didden, 'De Houthakkers van de Orne', in *WT*, jg. 56, nr. 4 (1997), p. 195-219.

ILLUSTRATIE(S), zie: Houthakkers.

GASTON DURNEZ*